

ปูชนียาจารย์ที่ควรแก่การเคารพบูชา

โดย พระปลัดสุธรรม สุธมโม
วันอังคาร ที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“อย่าโกงตัวเอง
อย่าดูถูกตัวเอง และ อย่าหลงตัวเอง”

พระปลัดสุธรรม สุธมโม

อายุ ๔๔ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๗

การศึกษาทางโลก : นิติศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

- กรรมการและเลขานุการ มูลนิธิธรรมกาย
- เลขานุการสภาธรรมกายสากลแห่งประเทศไทย
ออสเตรเลีย

ชีวิตที่หักเห

อาตมาภาคภูมิใจที่ได้มาพบคุณยาย มาร่วมสร้างบารมีกับหมู่คณะพี่น้องในวงศ์บุญ และสามารถกล่าวได้เต็มปากเต็มคำที่เดียวว่า คุณยายอาจารย์ เป็นบุคคลที่หาได้ยาก เป็นบุคคลผู้มีชีวิตที่ประเสริฐ เป็นปูชนียาจารย์ที่ควรแก่การเคารพบูชา

เพราะตลอดชีวิตของอาตมา จนกระทั่งบวชอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธศาสนามาถึงทุกวันนี้ ก็ด้วยความเมตตาจากท่านช่วยอบรมพร่ำสอน เป็นต้นแบบที่ดั่งงามและสร้างแรงบันดาลใจให้อาตมาหันเหชีวิตที่หลงผิด ให้กลับเข้ามาสู่เส้นทางธรรม มุ่งมั่นฝึกฝนตนจนมั่นคงในอุดมการณ์และวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของชีวิตว่า เราเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมี เพื่อขัดเกลาสิ่งที่ไม่ดีออกจากตัว ปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย แล้วขยายวิชาธรรมกายไปสู่ชาวโลก

ในเดือนกันยายน ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ขณะนั้นอาตมาอายุ ๒๒ ปี เป็นนักดนตรีฮิปปี้ผมยาว ได้ไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เมื่อทราบวัตถุประสงค์ว่าอาตมาอยากจะทำกราบพบท่าน เพื่อศึกษาธรรมปฏิบัติ ท่านก็บอกว่า

“วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี ให้ไปปฏิบัติธรรมที่หอสังเวชา เพื่อฟังเทปเสียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อด-

ปากน้ำ ภาษีเจริญ สอนการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น ประมาณ ๑ ชั่วโมง”

เมื่อฟังจบแล้ว ก็ย้อนกลับไปหาท่านใหม่ คราวนี้ ท่านทักทันทีเลยว่า

“นี่คุณ คุณเอาสังฆารไปถล่มทลายทำไม น่าจะเรียนหนังสือให้จบ จะได้เป็นที่พึ่งของพ่อแม่ เป็นตัวอย่างที่ดีของน้องๆ”

อาตมาตกใจมาก เพราะตั้งแต่พบท่านยังไม่ได้พูดคุยถึงประวัติส่วนตัวกันเลย แต่ทำไมท่านรู้เรื่องของเราหมด อาตมาเป็นลูกคนโต ในจำนวนพี่น้อง ๕ คนและหนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ ๑๕ ปีเศษ ไม่ยอมเรียนหนังสือต่อ ละทิ้ง

กลางคัน ไปคบคนพาล หลงผิด
ใช้ชีวิตเพลิดเพลินกับแสงสี
อบายมุข และสุรายาเมาเป็น
อาชิลน

แต่ด้วยญาณทัสสนะ
ที่แม่นยำของคุณยาย ทำให้
อาตมาน้ำตาซึม แล้วนั่งนิ่งไปชั่ว
ขณะ วันแรกที่ได้พบคุณยาย วันนั้นถือได้ว่าเป็นวันเริ่มต้น
ชีวิตใหม่ของอาตมา เปรียบเสมือนเราเดินหลงทางในท่าม
กลางความมืดมิดมาตลอด และเริ่มมองเห็นแสงสว่างรำไร
เห็นหนทางที่จะเดินออกจากความมืดได้อย่างแน่นอน

เริ่มต้นชีวิตใหม่

ในวันอาทิตย์ต่อมา อาตมาจึงไปบ้านธรรมประ-
สิทธิ์และได้พบกับคุณยายอีกครั้งหนึ่ง ท่านแนะนำให้นั่ง
สมาธิพร้อมกับญาติโยมหลายท่าน ต่อมาอาตมาก็ไปบ้าน
ธรรมประสิทธิ์อย่างสม่ำเสมอ

วันหนึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ท่านได้
ชี้ชุมทรัพย์และให้กำลังใจว่า

“สุธรรม ชีวิตยังไม่สายนะ ให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ตั้งใจ
เตรียมตัวสอบเทียบและเรียนให้จบปริญญา ไม่ต้องกังวล

**และไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร ให้แข่งกับตัวเรา เพราะคนเรา
จะดีหรือเลวไม่ได้อยู่ที่คำชม หรือคำตำหนิของใคร แต่อยู่ที่
ที่การกระทำของเราเอง”**

**คุณยายอาจารย์ก็ให้กำลังใจว่า “เอาบุญเป็นที่พึ่ง
อย่าวิตกกังวล แล้วยายจะช่วย”**

ด้วยความเคารพเชื่อฟังท่านทั้งสอง ขณะนั้นแม้
จะเข้าวัดใหม่ อินทรีย์ยังอ่อนเสมือนเด็กทารกน้อยในทาง
ธรรม ซึ่งท่านกำลังประคับประคองอยู่ แต่ก็ตั้งใจทำตาม
โอวาทของท่าน โดยนั่งธรรมะวันละ ๗-๘ ชั่วโมง คือ เข้า
สาย บ่าย ค่ำ และหมั่นไปบ้านธรรมประสิทธิ์ เพื่อไปพบ
กับท่านทั้งสอง ได้อยู่ใกล้ท่านแล้วเรามีกำลังใจ มีความ

อบอุ่น และยังปฏิบัติตามโอวาท
ของท่านและมุ่งมั่นเอาบุญเป็น
ที่พึ่ง ในที่สุดก็ผ่านอุปสรรค
ของชีวิตช่วงนี้ไปได้

เดินตามต้นแบบ

ต่อมาก็ได้รับคำแนะนำ
จากท่านให้ไปร่วมบุญที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมในวัน
อาทิตย์ต้นเดือน และมีโอกาสเข้ารับการอบรมธรรมทายาท
รุ่นที่ ๔ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นปีที่คุณยายอาจารย์
และพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ย้ายจากบ้านธรรม-
ประสิทธิ์มาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (วัดพระธรรมกาย)
ทำให้อาตมามีโอกาสสมาคมกับคนดี มีหมู่คณะเพิ่มขึ้น ได้
รับการอบรมจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว เห็น
แบบอย่างที่ดีของพระเถระรุ่นบุกเบิก และธรรมทายาทที่
ตั้งใจสร้างบารมี ซึ่งหลายท่านต่อมาได้เป็นอุบาสกและ
บวชเป็นพระภิกษุที่วัดพระธรรมกาย จึงทำให้อาตมามีเป้า
หมายชีวิต เห็นภาพของการประพฤติพรหมจรรย์ว่าเป็นสิ่ง
ที่ดี

เมื่อเสร็จสิ้นการอบรม ก็มีความรู้สึกว่ารักสถานที่
นี้ และอยากอยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ คือคุณยายอาจารย์

และพระเดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโย

เมื่อรู้จักเพื่อนพี่น้องในวงศ์บุญมากขึ้น ได้มาร่วมบุญในวันอาทิตย์ต้นเดือน ช่วยจัดเตรียมงานในวันเสาร์ต้นเดือน ในที่สุดก็ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโย ให้มาช่วยกันสร้างวัด อาตมาได้ยินคำนี้แล้วมีความรู้สึกดีใจปีติใจ และสมหวังเป็นอย่างยิ่ง เพราะความฝันนั้นเป็นจริง

ยายพริ้งสอน

คุณยายจะพริ้งสอนอุบาสกทั้งหลายเสมอว่า **“อย่า
โกงตัวเอง อย่าดูถูกตัวเอง และอย่าหลงตัวเอง”**

การไม่โกงตัวเอง หมายถึง เมื่อรู้ว่าเราเกิดมาสร้างบารมี สละชีวิตอุทิศให้พระศาสนา ก็ต้องหมั่นฝึกฝนตนเองมุ่งไปสู่เป้าหมายให้ได้ ไม่มีข้ออ้าง ข้อแม้ และเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการนั่งสมาธิ หรือการทำความดีอื่นใด

อย่าดูถูกตัวเอง หมายถึง จะคิดว่าเราเป็นผู้มีบุญน้อย ไม่มีความสามารถ เราคงทำไม่ได้ ท่านว่าอย่าให้ความคิดนี้เกิดขึ้นกับตัวเรา เพราะจะได้ชื่อว่าเสียท่าพญามาร

อย่าหลงตนเอง หมายถึง คิดว่าเรามีบุญเยอะแล้ว แค่นี้ก็คงเพียงพอ หรือเพลอสติกับกามคุณ คำสรรเสริญเยินยอ ซึ่งเป็นโลกธรรม ต้องสามารถเตือนตัวเอง สอนตัวเองได้เสมอ ให้ตระหนักถึงมโนปณิธาน อุดมการณ์ และหน้าที่ที่แท้จริงของเรา เราจะได้ไม่หลงผิด เป็นมิถิฉาปฏิภูมิลี

ขณะที่พระเดชพระคุณหลวง-

พ่อธัมมชโยกำลังปฏิสังขารกับญาติโยมที่ศาลาดุสิต คุณยายจะมาดูและสอนพวกเราที่เป็นอุบาสกว่า ญาติโยมที่มาวัด มีมากมายหลายอัคริยัคัย เช่น บางคนมาวัดก็ตั้งใจปฏิบัติธรรม

เพื่อสร้างบารมี บางคนก็ตั้งใจมาหาที่พึ่ง เพื่อแก้ความทุกข์ของชีวิต แต่บางคนก็อาจเข้ามาเพื่อผลประโยชน์แอบแฝง บางคนเข้ามาลองภูมิธรรม อดความรู้ บางคนก็มีจิตวิปริตเป็นโรคประสาท ทำให้เสียเวลาและรบกวน ผู้ที่ตั้งใจมาปฏิบัติธรรม หรือบางคนนำเรื่องร้อนใจนำความเสียหายมาสู่หมู่คณะ คุณยายจะสอนให้เรารู้จักสังเกตและดูคนให้เป็น

คุณยายจะสอนให้เรามั่นคงในศีล ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ จะได้ไม่หวั่นไหวในท่ามกลางชุมชน ขณะเดียวกันก็อย่าถึงระเบียบวินัยที่ทำให้อุบาสกประพฤติพรหมจรรย์ รักษาศีล ๘

เมื่อไปทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้แก่พี่ๆ น้องๆ ในชมรมพุทธศาสตร์ในสถาบันต่างๆ ท่านก็สอนว่า **“อย่าไปทอดสะพานให้ใคร หรืออย่าไปเดินข้ามสะพานที่ใครทอดให้ล่ะ”**

คุณยายเป็นห่วงเอาใจใส่กับพระภิกษุอย่างไร ท่านก็ห่วงใยอุบาสกที่จะเป็นพระภิกษุต่อไปเช่นกัน

ดำรงพระพุทธศาสนา

เมื่ออาตมาได้อุปสมบทเป็นพระแล้ว เวลาท่านจะชี้แจงมรทพย์ ท่านก็จะพูดว่า “ท่าน อย่าให้ยายบาปนะ ยาย

จะบอกให้...” และท่านยังบอกเสมอว่า **“ให้ช่วยกันดูแลวัดให้ดี รักษากฎระเบียบวินัยของหมู่คณะไว้”**

คุณยายท่านมองการณ์ไกล ได้วางระเบียบแบบแผนไว้เป็นอย่างดีแล้ว พวกเรารุ่นลูกหลานศิษย์ก็ต้องรักษาไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อดำรงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

